

Fundacja Wolność i Demokracja

Sprawozdanie zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości w sprawie ramowego zakresu sprawozdania z działalności fundacji za rok 2014

1. Nazwa fundacji, jej siedziba i adres, data wpisu w Krajowym Rejestrze Sadowym i numer KRS-u wraz ze statystycznym numerem identyfikacyjnym REGON, dane dotyczące członków zarządu fundacji (imię i nazwisko według aktualnego wpisu w rejestrze sadowym i adres zamieszkania) oraz określenie celów statutowych fundacji:

- nazwa: Fundacja „Wolność i Demokracja”
- siedziba: Warszawa
- adres: 00-540 Warszawa Al. Ujazdowskie 37 lok 2
- wpis w KRS: 25 stycznia 2006
- KRS: 0000249712
- REGON: 140429708
- Zarząd Fundacji:
Prezes Fundacji – Michał Dworczyk
Wiceprezes Zarządu – Radosław Ludwik Poraj Różecki
Sekretarz Zarządu – Robert Marek Czyżewski
- cele statutowe:
 - wspomaganie ruchów na rzecz praw człowieka i demokracji w krajach Europy Środkowej i Azji, a także wszystkich innych krajach, gdzie wartości te byłyby zagrożone,
 - udzielanie bezpośredniej pomocy humanitarnej przedstawicielom lokalnych środowisk demokratycznych, represjonowanym za działalność na rzecz praw człowieka i demokracji w krajach nie respektujących tych wartości,
 - prowadzenie działalności medialnej na rzecz demokracji i praw człowieka, w tym w krajach nie respektujących tych wartości,
 - współpracę ze stowarzyszeniami, organizacjami pozarządowymi oraz partiami politycznymi działającymi w Europie Wschodniej i Azji, a także w innych krajach, gdzie działalność demokratyczna jest utrudniana lub uniemożliwiana,
 - . organizowanie współpracy międzynarodowej na rzecz demokracji i praw człowieka w krajach nie respektujących tych wartości,
 - a. organizowanie międzynarodowych działań rzeczniczych na rzecz środowisk demokratycznych działających w krajach nie respektujących wartości demokratycznych i praw człowieka,
 - b. prowadzenie działań edukacyjnych związanych z demokracją i prawami człowieka,
 - wspomaganie rozwoju polskojęzycznego szkolnictwa, w tym szkolnictwa wyższego (m.in. także dopłaty do uposażeń nauczycieli języka polskiego),
 - wspomaganie działań na rzecz zaopatrzenia środowisk polskich w polską prasę i książki, oraz zapewnienie jak najszerszego dostępu tych środowisk do polskiej kultury,

- pomoc na rzecz ochrony zabytków kultury polskiej (świeckiej i sakralnej),
- szkolenie menedżerskie i zawodowe Polaków ze Wschodu w zakresie wprowadzania zasad gospodarki rynkowej, przekształceń własnościowych i przedsiębiorczości w różnych dziedzinach, a zwłaszcza w rolnictwie i rzemiośle,
- fundowanie stypendiów i organizowanie staży i praktyk w instytucjach życia publicznego i gospodarczego,
- pomoc organizacyjną w działalności gospodarczej Polaków na Wschodzie,
- zachęcanie Polonii z Zachodu do współdziałania w organizowaniu różnorodnej pomocy (finansowa, doradcza, podejmowanie działalności gospodarczej) na rzecz Polaków na Wschodzie,
- pomoc finansową i rzeczową ośrodkom kultury polskiej i polskim organizacjom na Wschodzie,
- wspieranie rozwoju duszpasterstwa polskiego,
- udzielanie pomocy Polakom na Wschodzie, znajdującym się w trudnej sytuacji bytowej,
- współpracę z innymi fundacjami, instytucjami państwowymi, przedsiębiorstwami i organizacjami społecznymi, w zakresie realizacji określonych przedsięwzięć na rzecz Polaków na Wschodzie,
- pomoc w wydawaniu i kolportażu wszelkiego typu wydawnictw oraz druków ulotnych,
- pomoc organizacyjną i finansową wszelkim organizacjom i partiom, których działalność pokrywa się z celami statutowymi Fundacji,
- podejmowanie działań na rzecz rodzin, poprawiających ich funkcjonowanie i podkreślających znaczenie dla społeczeństwa,
- inne działania mające na celu realizację celów Fundacji.

2. Zasady, formy i zakres działalności statutowej z podaniem realizacji celów statutowych, a także opis głównych zdarzeń prawnych w jej działalności o skutkach finansowych:

Najistotniejsze projekty zrealizowane w 2014 roku:

- Centrum Dokumentacji i Pomocy Ofiarom Represji Politycznych na Białorusi -2014”.

Okres realizacji:

01.01.2014-31.12.2014

Cel projektu:

Zrealizowany przez Fundację Wolność i Demokracja projekt "Centrum Dokumentacji i Pomocy Ofiarom Represji Politycznych na Białorusi - 2014" był kontynuacją analogicznych projektów realizowanych przez FWiD w latach 2006-2014. Jego celem było dokumentowanie przypadków represji wobec działaczy opozycji, oraz bezpośrednia pomoc materialna dla osób zaangażowanych w działalność polityczną i społeczną na Białorusi, poszkodowanych w wyniku prześladowania przez reżim Aleksandra

Łukaszenki. Celem projektu było obniżenie strachu przed skutkami represji w białoruskim środowisku demokratycznym.

Przebieg realizacji projektu:

Beneficjentami pomocy byli działacze polityczni i społeczni, aktywni uczestnicy działań podejmowanych przez niezależne związki zawodowe, przedstawiciele mediów, nauczyciele, osoby karane grzywnami za działalność prodemokratyczną, skazywane na areszty, kolonie karne i więzienia, a przede wszystkim wyrzucani z pracy, i tacy, którym ponowne zatrudnienie uniemożliwiało KGB, osoby, którym w wyniku prześladowania konfiskowano mienie, albo rodziny, które ucierpiały w związku z działalnością swoich bliskich.

- Wsparcie dla TV Belsat

Okres realizacji:

01.01.2014-31.12.2014

Partnerzy:

Swedish International Development Cooperation Agency – SIDA;
Ministerstwo Spraw Zagranicznych Norwegii;
Ambasada Kanady w Warszawie;
Komisja Europejska.

Cel projektu:

Wzmocnienie instytucjonalne pierwszego niezależnego kanału TV dla Białorusi – TV Belsat;
Wsparcie dla wolności słowa na Białorusi

Przebieg realizacji projektu:

-W 2014 r. Fundacja kontynuowała podpisaną w 2013 r. trzyletnią umowę ze szwedzką agencją rozwojową SIDA, której przedmiotem jest rozwój kanału, a za jego pośrednictwem zapewnienie Białorusinom dostępu do niezależnej informacji i kultury. Z pieniędzy przekazanych przez SIDA, fundacja dokonała szeregu zakupów sprzętowych, opłaciła produkcję kilkunastu cykli programowych, sfinansowała badania rynku medialnego na Białorusi, sfinansowała kampanię marketingową kanału Belsat na Białorusi oraz przeprowadziła serię szkoleń merytorycznych dla pracowników stacji.

-W 2014 r. Fundacja Wolność i Demokracja rozpoczęła wdrażanie kolejnego 3 letniego projektu wsparcia ze strony Ministerstwa Spraw Zagranicznych Królestwa Norwegii na lata 2014-2016. W ramach projektu zrealizowano cykl audycji telewizyjnych poruszających problematykę praw człowieka oraz spraw społecznych. Dodatkowo w ramach projektu przeprowadzono cykl

seminariów z zakresu bezpieczeństwa pracy w trudnych warunkach dla dziennikarzy białoruskich.

-W 2014 roku Fundacja kontynuowała realizację trzyletniej umowy z Ministerstwem Spraw Zagranicznych Norwegii, której przedmiotem jest promowanie praw człowieka i demokracji za pośrednictwem trzygodzinnego bloku telewizyjnego nadawanego na żywo na Białoruś za pośrednictwem Belsat TV. W ramach tej umowy sfinansowano produkcję programów telewizyjnych oraz szereg profesjonalnych szkoleń dla dziennikarzy białoruskich.

-W 2014 r. Fundacja pozyskała finansowanie dla TV Belsat z Ambasady Kanady w Warszawie. Dzięki temu wsparciu udało nam się zrealizować produkcję kilku audycji telewizyjnych dla kanału, oraz jego promocję w internecie.

-W 2014 r. Fundacja pozyskała również dwuletnie finansowanie realizacji działań dla TV Belsat od ze środków Komisji Europejskiej na lata 2014-2015. Umożliwiło to nam pokrycie kosztów produkcji kilku cykli audycji telewizyjnych związanych ze sprawami międzynarodowymi, kulturalnymi, ekonomicznymi oraz bieżącymi sprawami społecznymi na Białorusi. Dodatkowo sfinansowaliśmy szkolenia dla niezależnych dziennikarzy białoruskich, za pośrednictwem kampanii promocyjnej przyczyniliśmy się do rozpowszechniania mediów niezależnych, dostarczyliśmy wsparcia prawnego dla prześladowanych dziennikarzy białoruskich, oraz zakupiliśmy zestaw profesjonalnego sprzętu telewizyjnego.

- Wspieranie niezależnych mediów polskich na Białorusi

W ramach realizowanego przez Fundację Wolność i Demokracja projektu „Polska Platforma Medialna na Białorusi” w roku 2014 i 2015 zwiększył się dostęp polskiej mniejszości do polskich mediów na Białorusi – mieszkańcy mniejszych miejscowości uzyskali regularny i na większą skalę kontakt z 3 tytułami prasowymi, a młodszy mieszkańcy większych miejscowości – z mediami elektronicznymi. Za pośrednictwem dwóch istniejących i jednego nowego portalu internetowego otrzymali stały dopływ bieżących informacji i publicystyki w języku polskim z zakresu historii i współczesności RP oraz wiadomości z życia mniejszości polskiej. Polacy mieszkający na Grodzieńszczyźnie i w obwodzie brzeskim uzyskali dostęp do cotygodniowych audycji radiowych na falach FM poświęconych sytuacji i wydarzeniom z życia polskiej mniejszości na Białorusi.

Ponadto podniesiono poziom merytoryczny, językowy, graficzny, techniczny oraz atrakcyjność tematyczną przekazu polskich mediów na Białorusi, zwłaszcza internetowych, podniesiono kwalifikacje redaktorów portali internetowych polskiej mniejszości w zakresie redagowania, pozycjonowania i promowania portali.

W przypadku strony czasopisma „Echa Polesia” Polesie.org według statystyk Google Analytics uzyskała ona ponad 51 000 odsłon, z czego ponad 80 proc. wykonali czytelnicy wchodzący na nią regularnie. Średni czas pobytu czytelnika na stronie wynosi 4,10 min, co jest bardzo wysokim wynikiem dla portalu regionalnego. Oznacza to, że Polesie.org ma nie tylko bardzo silnie związaną z nim grupę stałych odbiorców, ale także, że często czytają oni publikowane na portalu obszerne materiały historyczne i krajoznawcze.

- Wspieranie niezależnych mediów polskich na Ukrainie

Okres realizacji:

01.01.2014-31.12.2014

Główne osoby realizujące:

Lilia Luboniewicz – koordynator projektu, Rafał Dzieciołowski – ekspert, Mirosław Rowicki – Redaktor Naczelny Kuriera Galicyjskiego, Walenty Wakoluk – Redaktor Monitora Wołyńskiego, Jerzy Wójcicki – Redaktor Słowa Polskiego, Stanisław Panteluk – redaktor Dziennika Kijowskiego, Wiktoria Laskowska Szczur – redaktor Tęczy Żytomierszczyzny, Teresa Dutkiewicz – redaktor czasopisma „Nasze Drogi”, Larysa Werwińska – redaktor czasopisma Mozaika Berdyczowska, Teresa Pakosz – redaktor Radia Lwów.

Partnerzy:

Redakcja Kuriera Galicyjskiego

W ramach realizacji projektu Polska Platforma Medialna „Wschód” na Ukrainie zostały zrealizowane zakładane cele i oczekiwane efekty, z wyjątkiem działań podjętych w odniesieniu do mediów w Doniecku, które z powodu obecnej sytuacji zrealizowano w niepełnym wymiarze.

W ramach projektu Polska Platforma Medialna „Wschód” na Ukrainie realizowane były działania zmierzające w dwóch kierunkach.

Po pierwsze, modernizacji systemowej mediów polskich, racjonalizacji ich funkcjonowania oraz podniesienia jakości i atrakcyjności poszczególnych tytułów. Zmiany te polegały na:

– wprowadzeniu stanowiska centralnego korespondenta, pozostającego w kontakcie z zainteresowanymi mediami polskimi i tworzącego publikacje zamawiane przez poszczególne redakcje albo oferującego im swoje autorskie opracowania, głównie z zakresu szeroko rozumianej problematyki stosunków polsko-ukraińskich. Funkcję tę pełni mieszkający we Lwowie redaktor Jan Matkowski, doktor polonistyki, współpracownik licznych mediów polskich. Z jego artykułów korzystają zarówno największe tytuły polskie wychodzące na Ukrainie, takie jak „Kurier Galicyjski”, „Monitor Wołyński” czy „Słowo Polskie”, jak i mniejsze periodyki, takie jak „Mozaika Berdyczowska” czy „Tęcza Żytomierszczyzny”. Wydarzeniem stał się opracowany przez redaktora Jana Matkowskiego artykuł „Zbigniew Herbert oczami Ukraińców” przygotowany okazji 90. rocznicy urodzin poety.

- uruchomieniu systemu centralnej redakcji i korekty w Warszawie, w celu podniesienia poziomu językowego i stylistycznego polskich pism na Ukrainie. Korektor na bieżąco adiustuje teksty nadsyłane przez redakcje, które zdecydowały się skorzystać z tej pomocy. Jest to 6 tytułów, głównie dwutygodniki i kwartalniki, które od samego początku borykały się z problemami językowymi. Funkcjonowanie centralnego korektora przyniosło realną poprawę poziomu językowego polskich pism.

- wdrożeniu centralnego systemu składu i łamania czasopism, głównie kwartalników, dwumiesięczników i miesięczników (czyli wydawnictw o wolniejszym cyklu redakcyjnym), w przypadku których występowały dotychczas największe niedociągnięcia w zakresie szaty graficznej i układu materiałów. W tym roku z możliwości tej skorzystało xxx periodyków polskich z Ukrainy.

- stworzeniu pierwszego pełnego archiwum periodyków polskich wydawanych na Ukrainie – w portalu Kresy24.pl, oraz systemu redystrybucji najatrakcyjniejszych materiałów między poszczególnymi redakcjami.

- podjęciu działań służących utworzeniu wspólnego systemu promocji i reklamy, podnoszącego atrakcyjność oferty reklamowej mediów polskich na Ukrainie. Są już pierwsze efekty tej kompleksowej oferty – na Żytomierszczyźnie udało się uzyskać reklamy od dwóch znaczących firm działających w centralnej i zachodniej Ukrainie, a więc obszarze objętym zasięgiem polskich periodyków. Sieć elitarnych hoteli Reicards oraz Lwowska Manufaktura Czekolady z filią w Żytomierzu i Kijowie są pierwszymi ogłoszeniodawcami w nowym systemie.

- wprowadzeniu dla wybranych tytułów centralnego systemu druku i kolportażu, który ma na celu podniesienie ich atrakcyjności, polepszenie dystrybucji, przy jednoczesnej racjonalizacji kosztów. Z efektów tego działania korzystają głównie mniejsze czasopisma, takie jak „Mozaika Berdyczowska”, „Nasze Drogi” czy „Tęcza Żytomierszczyzny”.

Po drugie, Fundacja w ramach projektu starała się tak rozwijać czołowe media polskie na Ukrainie, aby stawały się rzeczywistymi ośrodkami integrującymi społeczność polską i przyczyniały się do krystalizacji elit. Ze szczególną troską Fundacja potraktowała aktywizację młodzieży.

Temu celowi służy rozwijanie nowoczesnych ofert medialno-społecznościowych, jak portale internetowe, fan page, obecność na Facebooku i w ukraińskich portalach społecznościowych, a także tworzenie telewizji internetowych bądź produktów telewizyjnych w portalach i na stronach internetowych: „Kurier Galicyjskiego”, „Monitora Wołyńskiego” oraz „Słowa Polskiego”.

Dorobek ten został doceniony przez stronę ukraińską – prowadzone są rozmowy na temat wprowadzenia do publicznej TV lwowskiej programu polskiego realizowanego przez redakcję „Kurier Galicyjskiego”. Podobne propozycje zostały złożone redakcji „Monitora Wołyńskiego” w Łucku, a w Równem trwają przygotowania do wznowienia nadawania polskiej audycji radiowej.

Wszystko to wskazuje na wzrost znaczenia mediów polskich i ich atrakcyjności także dla społeczności ukraińskiej. Zjawisko to jest także rezultatem ogromnej aktywności, z jaką polskie środowiska dziennikarskie

zaangażowały się w bieżące przemiany na Ukrainie, promując postawy europejskie i obywatelskie.

Debaty polityczne w ramach pilotowanego przez „Kurier Galicyjski” Klubu Galicyjskiego, aktywność obywatelska „Monitora Wołyńskiego”, którego redakcja stała się miejscem spotkań i dialogu władz z mniejszościami narodowymi Łucka, czy aktywność redakcji „Słowa Polskiego” na Majdanie zbudowały kapitał zaufania i otworzyły nowe przestrzenie dla polskich mediów, a tym samym dla Polaków na Ukrainie. Zagospodarowanie tej przestrzeni będzie dla nas wyzwaniem w kolejnym roku.

Wspierania oświaty polskiej na Ukrainie

Okres realizacji:

01.01.2014-31.12.2014

Główne osoby realizujące:

Lilia Luboniewicz – koordynator projektów, Julia Savelieva, Olga Semeniuk – asystenci projektu, Jerzy Kowalewski, Julia Sierkova – konsultanci, wizytatorzy projektu.

Partnerzy:

Centrum Nauki Języka Polskiego jako obcego „Polonicum” UW, Ośrodek Doskonalenia Ustawicznego „Partner”, Studium Europy Wschodniej UW.

W ramach realizacji projektu zostały zrealizowane założone cele i efekty:

I. Wprowadzono system dotowania szkół społecznych i stacjonarnych oparty na przejrzystych kryteriach. Dotacja przeznaczona na dofinansowanie kosztów utrzymania placówek szkolnych, zakup pomocy metodycznych i edukacyjnych dla uczniów, wypłaty wynagrodzeń dla nauczycieli (szkoły społeczne) lub nagród (szkoły stacjonarne) oraz dofinansowanie działalności śródrocznej szkolnej została wyliczona ze względu na liczbę uczniów – wprowadzono tzw. koszyk ucznia.

II. Podwyższono konkurencyjność i jakość szkolnictwa polskiego na Ukrainie:
– dofinansowano zakup pomocy metodycznych i naukowych dla 6 szkół stacjonarnych z polskim językiem nauczania, 5 „pionów klas polskich”, 5 polskich grup przedszkolnych i polskiego przedszkola, dla 94 szkół społecznych (sobotnio-niedzielnych), w których łącznie uczy się 10 953 uczniów.

– po raz pierwszy w historii wspierania oświaty polskiej na Ukrainie wprowadzone zostały wymogi merytoryczne dotyczące zasad zarządzania placówką szkolną, ukierunkowane na wprowadzenie systematyczności w nauczaniu, uporządkowanie metodyki nauczania. Podmioty oświatowe aplikujące o dofinansowanie powinny były spełnić następujące kryteria: rejestracja w bazie danych szkół, prowadzonej przez ORPEG na stronie www.polska-szkola.pl oraz w portalu www.znpu.com.ua (portal Ogólnoukraińskiego Koordynacyjno-Metodycznego Centrum Nauczania

Języka Polskiego i Zjednoczenia Nauczycieli Polskich na Ukrainie) w ciągu 30 dni od przyznania dotacji; prowadzenie dokumentacji merytorycznej obejmującej między innymi listę uczniów z podziałem na grupy, frekwencję na zajęciach, czas pracy nauczycieli, realizowany program nauczania; realizowanie programu nauczania obowiązującego na Ukrainie (program zatwierdzony przez Ministerstwo Oświaty i Nauki Ukrainy lub program autorski zatwierdzony przez lokalne kuratorium oświaty lub inny organ upoważniony) lub wykorzystującego polską podstawę programową „Podstawa programowa dla uczniów polskich uczących się za granicą”, opracowaną przez MEN w latach 2010-2012, do której przygotowany jest elektroniczny podręcznik oraz materiały dostępne na stronie www.polska-szkola.pl. Zastosowane kryteria służą podwyższeniu jakości nauczania i podwyższeniu konkurencyjności szkół polskich na Ukrainie.

Objęto kompleksową opieką merytoryczną i finansową następujące placówki:

a. **6 szkół stacjonarnych z polskim językiem nauczania (średnie szkoły: szkoła nr 10 we Lwowie, szkoła nr 24 we Lwowie, szkoła w Mościskach, szkoła w Gródku Podolskim, szkoła niepełna średnia w Strzelczyskach, szkoła podstawowa w Łanowicach).**

Szkoły te zajmują szczególne miejsce w systemie oświatowym Ukrainy. 118 nauczycieli uczących w nich otrzymało nagrody motywacyjne. Nagrody przyznano z uwzględnieniem zaangażowania pedagogów w szkolną działalność patriotyczną. Dofinansowano wyposażenie placówek w nowoczesny sprzęt komputerowy i multimedialny. W rezultacie 1162 uczniów szkół polskich ma możliwość dostępu do nowoczesnych pracowni językowych i komputerowych. Szczególnym wyzwaniem projektu było wypełnienie luki podręcznikowej. W porozumieniu ze szkołami ustalono, że w pierwszej kolejności będą dodrukowane podręczniki, które zostały opracowane według nowej podstawy programowej: komplet podręczników do klasy 5. W rezultacie wydrukowano: podręcznik do języka polskiego (klasa 5), podręcznik do literatury (klasa 5), podręcznik do matematyki (klasa 5).

b. **5 pionów klas polskich (przy szkole ukraińskiej w Stanisławowie, Dowbyszu, Szepietówce, Kamieńcu Podolskim, Żytomierzu).**

Dofinansowano zakup pomocy metodycznych i dydaktycznych dla 5 pionów polskich, w których uczy się łącznie 1269 uczniów. Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom środowisk szkolnych, zakupiono podręczniki i książki uzupełniające do nauki języka i literatury polskiej, dwa piony polskie unowocześniły metodykę nauczania, wprowadzając lekcje interaktywne z wykorzystaniem tablic interaktywnych zakupionych z dotacji.

W jednej ze szkół objętych dofinansowaniem w 2014 roku władze lokalne podjęły próbę likwidacji starszych klas polskich. Jednak dzięki dużemu zaangażowaniu rodziców oraz interwencji wielu podmiotów z Ukrainy i Polski udało się zachować dotychczasową formułę funkcjonowania.

c. **5 polskich grup przedszkolnych (trzy we Lwowie, grupa przedszkolna w Strzelczyskach, grupa przedszkolna w Kamieńcu Podolskim, przedszkole polskie w Łanowicach).**

Polskie grupy przedszkolne oraz przedszkole polskie wyposażono w: pomoce edukacyjne (kąciki zabaw dla dzieci, gry edukacyjne, zabawki), sprzęt multimedialny, pomoce metodyczne (zeszyty, kolorowanki, artykuły

papiernicze), elementy wyposażenia pomieszczeń (wykładziny, wieszaki, stoły, przy których dzieci jedzą posiłki, szafki, szafki łazienkowe) oraz zaopatrzone place zabaw w huśtawki stoły i ławy. Opieką finansową objęto 199 dzieci. W ramach opieki finansowej nas grupami przedszkolnymi dofinansowano wypłaty nagród motywacyjnych dla 19 przedszkolank i opiekunek.

d. 94 szkoły sobotnio-niedzielne na terenie całej Ukrainy.

W zakresie wsparcia szkół sobotnio-niedzielnych w 2014 roku Fundacja Wolność i Demokracja opracowała sposób systemowego i transparentnego dofinansowania ich funkcjonowania.

W ramach wspierania szkół społecznych rozpoczęto prace nad podręcznikiem skierowanym do uczniów tych placówek. Przygotowania jego treści podjęli się eksperci z Centrum Języka Polskiego i Kultury Polskiej dla Cudzoziemców Polonicum przy Uniwersytecie Warszawskim we współpracy ze specjalistami z Centrum Metodycznego w Drohobyczu. Opracowany podręcznik, obejmujący konspekty 34 lekcji, i sposób korzystania z niego zaprezentowano 30 listopada we Lwowie ponad 120 przedstawicielom oświaty polskiej na Ukrainie – uczestnikom konferencji „Oświata polska na Ukrainie. Współczesne wyzwania i perspektywy rozwoju”, wśród których byli nauczyciele języka polskiego, prezesi organizacji polskich na Ukrainie, dyrektorzy szkół sobotnio-niedzielnych, metodycy Centrum Metodycznego w Drohobyczu, a także wiceminister z polskiego Ministerstwa Edukacji Narodowej Ewa Dudek, wicedyrektor Departamentu Polonii MSZ Jacek Junosza-Kisielewski, dyrektor ORPEG Anna Atlas, wicedyrektor ORPEG Joanna Wójtowicz, wicedyrektor Centrum Metodycznego w Drohobyczu Maria Mackowicz. Obecnie treść podręcznika jest konsultowana w środowisku nauczycielskim na Ukrainie. Niektóre scenariusze lekcji są realizowane (jako element konsultacyjny) na zajęciach w szkołach sobotnich. Pozostałe elementy: skład, grafika, recenzje, druk, zostaną zrealizowane w roku 2015.

III. Zaktualizowano, w rezultacie spotkań oraz objazdów terenowych, listę szkół sobotnio-niedzielnych – część podmiotów będąca do tej pory na listach MEN i MSZ już nie prowadzi działalności oświatowej.

IV. Przeprowadzono kampanię informacyjną (poprzez polskie media na Ukrainie, liczne spotkania z nauczycielami) na temat instytucji wspierających oświatę polską za granicą i zakresu ich wsparcia (MSZ, MEN, ORPEG, www.polska-szkola.pl), w rezultacie czego na stronie www.polska-szkola.pl liczba zarejestrowanych podmiotów oświatowych, które nauczają języka polskiego i przedmiotów ojczystych na Ukrainie zwiększyła się dwukrotnie.

V. Podwyższono standardy zarządzania punktami oświatowymi poprzez opracowanie platformy „dobrych praktyk” w oparciu o portal Zjednoczenia Nauczycieli Polskich na Ukrainie.

Multimedialna platforma „Eduikator” jest bazą wymiany informacji związanych z zarządzaniem placówką oświatową na Ukrainie. Znajdują się

na niej stale aktualizowane wiadomości metodyczne, obowiązujące programy szkolne, podręczniki, konspekty lekcji. Jest to również platforma wymiany informacji między podmiotami oświatowymi z całej Ukrainy.

W ramach pracy ekspertów przygotowano materiały na stronę „Eduikator”: fragmenty podręcznika „Język polski 7”; zestaw materiałów zbudowanych z modułów „Włącz Polskę” (36 modułów dla 3. roku nauczania w szkołach sobotnich); bieżące materiały informacyjne; tekst promocyjny „Język polski na Ukrainie – potrzeba odpowiedzi na nowe wyzwania” (opublikowany również w: „Kurier Galicyjski” 2014, nr 13, s. 12); tekst informacyjny o zalecanych, dostępnych w Polsce i na Ukrainie; podręcznikach (oraz multimediami) do nauki języka polskiego przeznaczonych dla dzieci; ankieta wizytacyjna dla uczniów; korekta ankiety wizytacyjnej dla szkół; regulamin konkursu „Co wiem o Polsce”; wersja elektroniczna poradnika „Jak uczyć języka polskiego i kultury polskiej na Ukrainie”; przykładowe lekcje realizowane metodą kulturową z książki „Kultura polska jako obca?”.

Uruchomiono dwa punkty konsultacyjne dla nauczycieli języka polskiego – we Lwowie (dla osób z terenów obecnej zachodniej Ukrainy) i w Chmielnickim (dla pedagogów z centralnej i wschodniej Ukrainy). Dwoje zatrudnionych konsultantów/wizytatorów udzieliło do tej pory (w ramach spotkań w punktach konsultacyjnych oraz w trakcie spotkań wyjazdowych) ponad 200 porad oraz przekazało blisko pół tysiąca podręczników i materiałów edukacyjnych. Od października do grudnia 2014 roku zwizytowano ogółem 80% placówek szkolnych, pozostałe (wschód Ukrainy) zostaną zwizytowane w roku 2015.

Konsultacje z nauczycielami odbywały się w ciągu całego roku. Omawiano bieżące potrzeby placówek, nauczyciele mogli się zaopatrywać w podręczniki i pomoce dydaktyczne zakupione w ramach projektu i przekazane przez sponsorów. Udzielano porad dydaktycznych w zakresie nowoczesnych metod nauczania, dostępnych na rynku podręczników, adekwatnych dla lokalnych potrzeb. Umawiano się na wizyty w placówkach – niektóre odbyły się kilkakrotnie, niezależnie od programu tzw. wizytacji, np. w Czerwonogradzie, Jaworowie, Żółkwi, Sądowej Wiszni, Gródku Jagiellońskim, Stryju, Iwano-Frankiwsku i in.

VI. Opracowano I część długofalowego programu rozwoju oświaty polskiej na Ukrainie – elementu zapoczątkowującego opracowanie ukraińskiego rządowego dokumentu „Strategia rozwoju oświaty polskiej mniejszości na Ukrainie”.

W ramach tych prac Studium Europy Wschodniej Uniwersytetu Warszawskiego przeprowadziło badania dotyczące stanu szkolnictwa polskiego na Ukrainie. Kierownikiem badania ze strony Studium był dr hab. Mariusz Kowalski. Celem badania była diagnoza stanu szkolnictwa polskiego na Ukrainie, z uwzględnieniem rozwiązań formalno-prawnych, podstaw finansowych i infrastrukturalnych (m.in. lokalowych). Badano również podstawy dydaktyczne i kadrowe oraz uwarunkowania polityczne i demograficzne funkcjonowania szkół.

Do badania wytypowano 200 placówek oświatowych. Znalazły się wśród nich wszystkie znane placówki nauczania publicznego przystosowane dla polskiej mniejszości (polskie szkoły, pioniry oraz szkoły z językiem polskim dla

mniejszości), wszystkie znane szkoły sobotnio-niedzielne, wszystkie znane punkty nauczania języka polskiego przy organizacjach polskich i parafiach rzymskokatolickich oraz wybrane szkoły publiczne ukraińskie, w których język polski jest jednym z przedmiotów (jako język obcy). Dlatego ankieta skierowana do kierownictwa szkoły lub osób odpowiedzialnych za nauczanie została opracowana w języku polskim. Zawierała 38 pytań, które niejednokrotnie składały się z kilku podpunktów. Łącznie więc w każdym kwestionariuszu można było uzyskać w sumie 159 odpowiedzi. Terytorium Ukrainy zostało w celach badawczych podzielone na 10 okręgów. W każdym z nich znalazło się ok. 20 wytypowanych do badania punktów nauczania. W każdym z okręgów działał jeden ankieter – łącznie 10. Ankieterzy zostali wyłonieni drogą konkursu ofert spośród osób związanych ze Studium Europy Wschodniej (studenci, absolwenci).

W trakcie badania udało się przeprowadzić ankiety w 126 placówkach oświatowych (63% planu). Powód: niektóre wybrane do badania placówki już nie istniały, niektóre nie prowadziły zajęć w języku polskim, inne odmówiły udziału w ankiecie. Liczba przebadanych punktów byłaby jeszcze niższa, gdyby nie to, że udało się odnaleźć kilka nieuwzględnionych w początkowym planie badawczym ośrodków.

Informacje uzyskane w wyniku ankiety zostały zgromadzone w elektronicznej bazie danych. Jej analiza pod względem jakościowym, ilościowym i przestrzennym stała się podstawą diagnozy stanu szkolnictwa polskiego na Ukrainie w ujęciu ogólnym (ogólnokrajowym), sektorowym (typy szkół), regionalnym i szczegółowym (poszczególne placówki).

W ramach przygotowania strategii rozwoju oświaty polskiej na Ukrainie od 15 września do końca listopada 2014 roku trwały badania fokusowe w punktach nauczania języka. Uczestniczyli w nich m.in. nauczyciele, uczniowie i rodzice. Badania przeprowadził zespół w składzie: Cecylia Nawrot – dyrektor Ośrodka Doskonalenia i Kształcenia Ustawicznego „Partner” z siedzibą w Zabrze, edukator, dyrektor niepublicznego przedszkola, członek Zespołu do spraw Strategii przy Ministrze Edukacji Narodowej, Marta Wołosiewicz – nauczyciel języka angielskiego i francuskiego, tłumacz, trener współpracujący z Ośrodkiem Doskonalenia i Kształcenia Ustawicznego „Partner”, Natalia Gumińska – nauczyciel socjoterapeutka, doktorantka Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, stypendystka w USA, trener współpracujący z Ośrodkiem Doskonalenia i Kształcenia Ustawicznego „Partner”, Andrzej Pery – koordynator zespołu, edukator, autor wielu poradników i publikacji, trener współpracujący z Ośrodkiem Doskonalenia i Kształcenia Ustawicznego „Partner”, członek Zespołu do spraw Strategii przy Ministrze Edukacji Narodowej.

Celem badania było lepsze poznanie uwarunkowań pracy szkół z nauczaniem języka polskiego na Ukrainie, aktywności, oczekiwań zarówno uczniów i rodziców, jak i nauczycieli i dyrektorów.

VII. Promocja języka polskiego oraz wiedzy o Polsce, zwłaszcza wśród mniejszości polskiej na Ukrainie.

W ramach realizacji projektu odbyło kilka przedsięwzięć służących promocji języka polskiego i wiedzy o Polsce: w tym **Ogólnoukraińska Olimpiada Języka Polskiego**. Olimpiada Literatury i Języka Polskiego była konkursem skierowanym do uczniów 10 i 11 klasy szkół średnich z nauczaniem języka

polskiego oraz młodzieży polskich szkół sobotnich. Jej cel: przywracanie należnego miejsca w nauczaniu szkolnym wartościom humanistycznym, potwierdzenie wysokiej rangi języka polskiego i polskiego piśmiennictwa w życiu społecznym, przyczynienie się do głębszego rozpoznania narodowej i europejskiej tradycji literackiej i tożsamości kulturowej. W ramach realizacji zadania odbyły się eliminacje szkolne, a następnie obwodowe (25-26 stycznia 2014 roku). Podczas drugiego etapu olimpiady uczestnicy w części pisemnej przechodzili test potwierdzający średni poziom znajomości języka polskiego jako obcego oraz pisali rozprawkę. Pozytywny wynik uzyskany z części pisemnej kwalifikował do udziału w części ustnej, która obejmowała rozmowę o wybranych przez ucznia lekturach (jednej lub dwóch) oraz wskazanym przez niego pozaliterackim obszarze kultury polskiej (teatr, film, plastyka, architektura, obyczaje). Eliminacje okręgowe przeprowadzono jednocześnie z eliminacjami ogólnoukraińskimi (trzeci etap) w dniach 14-15 marca 2014 roku (ze względu na sytuację na Ukrainie). Zwycięzcami OLiJP zostali ci, którzy uzyskali najlepsze wyniki łącznie w obu częściach trzeciego etapu eliminacji w swoim kraju.

Konkurs „Co wiem o Polsce?”. Jego finał odbył się 13-14 grudnia 2014 roku w Chmielnickim. W konkursie wzięła udział młodzież z placówek uczestniczących w programie „Biało-czerwone ABC. Program wspierania oświaty polskiej na Ukrainie”. Konkurs był jednym z elementów projektu i składał się z dwu etapów: eliminacji (odbyły się w listopadzie 2014 roku w formie ankiet uczniowskich, podczas odwiedzin koordynatorów projektu w szkołach) oraz finału, do którego zakwalifikowano – na podstawie ankiet eliminacyjnych – najlepszych uczniów z poszczególnych szkół. W sumie w konkursie wzięło udział 61 uczniów z 24 szkół. Wszyscy finaliści otrzymali pamiątkowe dyplomy i przydatne w nauce języka i kultury książki, a laureaci również albumy o Polsce i sprzęt elektroniczny. Testy zostały przygotowane według treści „Podstawy programowej dla uczniów polskich uczących się za granicą” (zakres) i zasad nauczania skorelowanego językowo-kulturowego i metodyki kulturowej (test finałowy w załączeniu). Ponieważ część placówek nie wzięła udziału w eliminacjach (m.in. na wschodzie Ukrainy), planujemy przeprowadzić II edycję konkursu na wiosnę 2015 roku – tym razem dla pozostałych uczniów, również już zakwalifikowanych, którzy z różnych usprawiedliwionych przyczyn nie mogli wziąć udziału w finale w Chmielnickim.

I edycja Ogólnoukraińskiego Dyktanda Języka Polskiego na Ukrainie. „Ja piszę, Ty piszesz, My piszemy... po polsku. Dyktando Polskie na Ukrainie”.

15 listopada 2014 roku w ramach projektu odbyła się inauguracyjna edycja Dyktanda Języka Polskiego „Ja piszę, Ty piszesz, My piszemy... po polsku. Dyktando Polskie na Ukrainie”. Wydarzenie to miało miejsce w 10 głównych miastach Ukrainy: we Lwowie, w Czerniowach, Winnicy, Kijowie, Żytomierzu, Łucku, Chmielnickim, Odessie, Dniepropietrowsku i Charkowie, a także w mniejszych: w Drohobyczu, Kowlu, Chersoniu, Krzywym Rogu, Nikopolu, Gródku Podolskim, Kirowogradzie (łącznie 17 miast). Do pisania dyktanda, którego treść miała charakter patriotyczny, jednocześnie o godzinie 12 przystąpiło łącznie około 2000 osób z 72 szkół. Wydarzenie to było formą obchodów Dnia Niepodległości RP, z jednej strony miało za zadanie

kształtować tożsamość narodową osób polskiego pochodzenia, z drugiej zaś przyczynić się do zainteresowania językiem i kulturą polską samych Ukraińców. Wydarzeniu towarzyszyły uroczyste koncerty i wykłady poświęcone tematyce obchodów Dnia Niepodległości RP, projekcja materiałów promujących Polskę, nauka śpiewu polskich pieśni patriotycznych. Zwycięzcy Dyktanda w każdym mieście uzyskali Tytuł „Mistrza Języka Polskiego” oraz cenne nagrody w postaci książek, edukacyjnych gier planszowych, płyt CD z lekcjami języka polskiego oraz tabletów. Dodatkowo wyróżniono najstarszego i najmłodszego uczestnika Dyktanda w każdej miejscowości biorącej w nim udział. Dyktando polskie na Ukrainie organizowane w ramach projektu zostało nagłośnione w ukraińskich mediach zarówno w prasie, jak i telewizji.

Konferencja „Oświata polska na Ukrainie. Współczesne wyzwania i perspektywy rozwoju”.

W dniach 29-30 listopada 2014 roku we Lwowie odbyła się konferencja „Oświata polska na Ukrainie. Współczesne wyzwania i perspektywy rozwoju”. W spotkaniu, zorganizowanym w ramach realizacji projektu, wzięli udział wiceminister polskiego Ministerstwa Edukacji Narodowej Ewa Dudek, wicedyrektor Departamentu Polonii MSZ Jacek Junosza-Kisielewski, dyrektor ORPEG Anna Atlas, wicedyrektor ORPEG Joanna Wójtowicz, wicedyrektor Centrum Metodycznego w Drohobyczu Maria Mackowicz oraz liczna grupa nauczycieli języka polskiego, prezesów organizacji polskich na Ukrainie, dyrektorów sobotnio-niedzielnych szkół – łącznie ponad 120 osób. Na konferencji zaprezentowano cele i zadania, ukierunkowane na podwyższenie jakości nauczania języka polskiego na Ukrainie, przeanalizowano działania na rzecz oświaty, przedstawiono ofertę szkoleń dla nauczycieli polonistów z Ukrainy. Wybrana problematyka nie powinna budzić wątpliwości, ponieważ popyt na nauczanie języka polskiego rośnie na Kresach południowo-wschodnich z każdym rokiem, nawet wśród osób, które nie mogą pochwalić się polskim pochodzeniem. Nauczanie języka polskiego jest stałym tematem dyskusji wśród nauczycieli, dyrektorów szkół oraz prezesów organizacji polskich na Ukrainie. W ramach konferencji omówiono aktualny stan metodyczny, finansowy oraz techniczny zabezpieczenia szkół, w których uczy się języka polskiego, stan przygotowania nauczycieli. Oprócz problemów związanych ze szkoleniami przedstawiciel Centrum Języka Polskiego i Kultury Polskiej dla Cudzoziemców „Polonicum” zaprezentował podręczniki dla szkół społecznych. Każdy uczestnik otrzymał podręcznik do nauki języka polskiego dla klasy 6. Lwowska konferencja poświęcona nauce języka polskiego na Ukrainie w opinii jej uczestników odbyła się na bardzo wysokim poziomie, a wybrany temat sprzyjał wymianie opinii, poglądów, wywiązaniu się dyskusji na temat omawianych spraw. W efekcie opracowano i przyjęto postulaty pokonferencyjne.

- „Klub Galicyjski – jako stałe forum dialogu polsko-ukraińskiego”

Okres realizacji:

01.03.2014-31.12.2014

Zakładane cele bezpośrednie i oczekiwane efekty realizacji projektu w 2014 roku zostały osiągnięte

Zamierzonym celem działania Klubu Galicyjskiego jest pogłębienie stosunków polsko-ukraińskich, integracja i nieskrępowana dyskusja między przedstawicielami polskich i ukraińskich środowisk opiniotwórczych, wspólne rozwiązywanie problemów i wyzwań związanych z procesami zachodzącymi w obydwu krajach, a także popularyzowanie wiedzy o pozytywnych rozdziałach historii relacji polsko-ukraińskich, które łagodziły napięcia między naszymi narodami.

Założone cele są osiągnięte poprzez obalenie negatywnych stereotypów po obu stronach. Dzięki temu projekt wpływa na utrwalanie pozytywnego wizerunku Polski i polskich placówek kulturalnych i naukowych, a także przyczynia się do rozwoju wiedzy o współpracy transgranicznej.

Kontynuowana od trzech lat inicjatywa Klubu Galicyjskiego przyczynia się do budowy ciekawego intelektualnie środowiska, będącego swoistym lobby na rzecz propagowania wartości europejskich i pogłębionej współpracy polsko-ukraińskiej. Działania te wzmacniają również pozycję środowisk polskich na Ukrainie, które zaczynają być postrzegane jako równoprawny i znaczący partner, zwłaszcza w dziedzinie szeroko rozumianych procesów integracji europejskiej Ukrainy.

W roku 2014 odbyło się 12 spotkań Klubu Galicyjskiego: we Lwowie (4 spotkania), w Iwano-Frankiwsku (2 spotkania) oraz w Kołomyi, Jaremczu, Tarnopolu, Ostrogu, Łucku i w Dubnie (po 1 spotkaniu).

Podczas ostatnich publicznych dyskusji uczestnicy posiedzeń Klubu Galicyjskiego skupiali się przede wszystkim na problemie rozwoju społeczeństwa obywatelskiego na Ukrainie, stawiając tezę, że właśnie rodzący się na Ukrainie ruch obywatelski był i jest głównym zaczynem zmian i planowanych reform. Wiele miejsca poświęcono przyszłej reformie samorządowej i polskiemu doświadczeniu w tym zakresie.

- W jedności siła. Współpraca polsko-ukraińska w przełomowych momentach historii i współczesności

Okres realizacji:

01.01.2014-31.12.2014

Zakładane cele bezpośrednie i oczekiwane realizacji projektu w 2014 roku zostały osiągnięte

W roku 2014 odbyła się VII edycja Polsko-Ukraińskich Spotkań w Jaremczu, w obwodzie iwanofrankiowskim. W spotkaniu, jak zwykle, uczestniczyli naukowcy, publicyści i przedstawiciele resortów spraw zagranicznych z obydwu krajów (w roku 2014 na poziomie ambasadorów), a także przedstawiciele m.in. resortów kultury i władz samorządowych. Jaremczańskie konferencje organizowane wspólnie z Uniwersytetem Przykarpacim im. Wasyla Stefanyka w Iwano-Frankiwsku (d. Stanisławowie) znalazły już swoje stałe miejsce w kalendarzu corocznych

polsko-ukraińskich wydarzeń. Służą ocenie stosunków polsko-ukraińskich w minionym roku oraz nakreśleniu ich perspektyw na rok przyszły. Jednym z namacalnych efektów spotkań jest powstanie Klubu Galicyjskiego, który stał się platformą współpracy między wspomnianymi środowiskami polskimi i ukraińskimi.

Spotkania w Jaremczu i utworzenie Klubu Galicyjskiego spotkały się z ogromnym zainteresowaniem, co jest poważnym sygnałem tego, że istnieje zapotrzebowanie na budowanie ciekawego intelektualnie środowiska, które byłoby swoistym lobby na rzecz pogłębionej współpracy polsko-ukraińskiej. Stały się także elementem podnoszącym znaczenie i prestiż miejscowych środowisk polskich. Wpisują się w promocję Polski na Ukrainie i umożliwiają przedstawienie polskiego punktu widzenia na problemy nurtujące obie strony. Współpraca z Polską i chęć korzystania z polskich doświadczeń sprawiły, że działania te spotkały się ze szczególnym zainteresowaniem mediów, środowisk akademickich i studenckich, a także struktur samorządowych i miejscowych władz.

W wydarzeniu wzięło udział 100 osób z Polski i Ukrainy, m.in. z takich ośrodków naukowych jak Uniwersytety we Lwowie, Iwano-Frankiwskui Czerniowcach, Lwowska Narodowa Akademia Nauk, Akademia Mohylańska w Kijowie, Akademia Ostrogska, Uniwersytet w Łucku, Uniwersytet Marii Skłodowskiej-Curie i KUL w Lublinie, Polska Akademia Nauk, Uniwersytet Rzeszowski, Uniwersytet Warszawski, Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu oraz Uniwersytet Jagielloński.

Podczas trzech dni VII Polsko-Ukraińskich Spotkań w Jaremczu odbyło się sześć paneli dyskusyjnych. Ich tematy to: dialog międzyrządowy w nowych realiach geopolitycznych, współpraca w dziedzinie bezpieczeństwa, współpraca gospodarcza, polsko-ukraińska współpraca w dziedzinie społecznej, współpraca w dziedzinie spraw samorządowych oraz wpływ przeszłości na współczesne relacje obydwu narodów.

Lokalnym partnerem konferencji jest polska gazeta z zachodniej Ukrainy „Kurier Galicyjski”, który razem z Uniwersytetem Przykarpacim im. Wasyla Stefanyka w Iwano-Frankiwsku jest jej współorganizatorem i inicjatorem.

Żytomierszczyzna od kilku lat staje się ośrodkiem polsko-ukraińskiego życia naukowego, czego dobitnym przykładem była konferencja zorganizowana w dniach 20-21 czerwca 2014 roku na Żytomierskim Uniwersytecie Państwowym im. Iwana Franki w ramach projektu „W jedności siła. Współpraca polsko-ukraińska w kluczowych momentach historii”. W konferencji uczestniczyli naukowcy z Warszawy, Krakowa, Kijowa, Lwowa, Charkowa, Żytomierza i Równego. Spotkania tego typu są bardzo ważnym punktem na drodze porozumienia obu narodów, mimo trudnych momentów we wspólnej historii. Po wysłuchaniu referatów uczestnicy sympozjum – naukowcy, politycy, intelektualiści, dziennikarze – podjęli dyskusje w sekcjach: „Polska-Ukraina: etapy wspólnego postępu”; „Polityka historyczna i polityka pamięci w Polsce i na Ukrainie”; „Poszukiwanie tożsamości w innych przestrzeniach i pogranicznych epokach (XIX w.)” oraz „Przestrzeń komunikacyjna mediów w Polsce i na Ukrainie”. Temat drugiego dnia konferencji brzmiał „Polska-Ukraina: od Drugiej Rzeczypospolitej do współczesności”. Wzbudził on żywe dyskusje i zapoczątkował poszukiwanie porozumienia w wielu spornych kwestiach.

Wysoki poziom spotkania zapewniło uczestnictwo dwunastu doktorów habilitowanych, profesorów, wykładowców, doktorantów, a także przedstawicieli korpusu dyplomatycznego, władz lokalnych, organizacji pozarządowych i mediów. Jednak największym sukcesem organizatorów było umożliwienie zaprezentowania na konferencji punktu widzenia młodych naukowców, których spojrzenie na polsko-ukraińskie stosunki daje nadzieję na znalezienie historycznego porozumienia i zbliżenia. Nawiązane przez nich kontakty z polskimi kolegami mogą w niedalekiej przyszłości zaowocować poważną współpracą. Uczestnicy symposium mogli też obejrzyć wystawę fotograficzną „Od »Solidarności« do Okrągłego Stołu”.

- Kultywowanie przedwojennych tradycji Towarzystw Gimnastycznych „Sokół” przez Polski Klub Sportowy „Sokół” w Grodnie

Okres realizacji: 01.01.2014 – 30.12.2014

Partnerzy: Polski Klub Sportowy „Sokół” w Grodnie

Głównym celem projektu było utrzymanie zaangażowania polskiej młodzieży na Białorusi w działalność sportową i patriotyczną, poprzez udział w imprezach sportowych, edukacyjnych i kulturalnych organizowanych przez Polski Klub Sportowy „Sokół” w Grodnie. Cel ten został osiągnięty poprzez organizację centralnych i regionalnych turniejów w siatkówce i koszykówce o „Puchar Sokoła”, letnich półkolonii sportowych dla polskiej młodzieży szkolnej, dorocznego spotkania opłatkowego członków i sympatyków Klubu, dwóch krajoznawczych zlotów turystycznych oraz dwóch cyklicznych spływów po rzekach Kotrze i Niemnie.

- Strażnicy Narodowej Pamięci

Okres realizacji: 01.03.2014 – 30.11.2014

Osoby realizujące: Olga Semeniuk

Partnerzy: Rada Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa

Wszystkie zakładane cele bezpośrednio i oczekiwane efekty realizacji projektu pod tytułem „Strażnicy Narodowej Pamięci Kwerenda i upamiętnianie miejsc związanych z walką Polaków na terenie obecnej Ukrainy” zostały spełnione. Kwerenda archiwalna przyczyniła się do rozpoznania miejsc pochowku polskich żołnierzy na terenie obecnej Ukrainy, co w efekcie pozwoliło zidentyfikować na Ukrainie miejsca, w których polegli Polacy. Kolejnym zakładanym celem bezpośrednim było dotarcie do różnych środowisk na Ukrainie i szerzenie informacji i wiedzy historycznej o Polsce, co w efekcie zwiększyło poziom wiedzy historycznej wśród osób polskiego pochodzenia. Następnym celem bezpośrednim było szerokie promowanie Polski, polskiej historii, tradycji poza granicami kraju. Ostatnim celem bezpośrednim było

pogłębianie interakcji między Polakami zamieszkującymi Ukrainę, co w efekcie przyczyniło się do wzmocnienia polskich środowisk na Ukrainie.

Projekt przewidywał zgromadzenie bazy danych dotyczących rozpoznania miejsc pochówku żołnierzy polskich poległych w czasie obrony Lwowa. Baza danych liczy 40 wytypowanych miejsc pochówku. W ramach projektu uzyskano realny spis miejsc pochówku do identyfikacji w terenie.

W rezultacie kwerendy terenowej zdołano zlokalizować 30 potencjalnych miejsc pochówku. Prace sondażowe przeprowadzone w trzech wskazanych miejscach w każdym z badanych przypadków potwierdziły istnienie mogił, co należy uznać za potwierdzenie zasadności przyjętych metod poszukiwawczych/ Można szacować, że w zinwentaryzowanych miejscach pochówku spoczywać może nawet kilkuset żołnierzy Wojska Polskiego.

- „Bieg Ludzi Honoru – Tropem Wilczym”

Okres realizacji: 15.02.2014 – 15.03.2014

Osoby realizujące: Olga Semeniuk

Partnerzy: Bank Zachodni WBK

„Bieg Ludzi Honoru – Tropem Wilczym” zrzęsył w Warszawie około 4 tysięcy osób. W ramach organizowanego wydarzenia, prócz samego biegu można było wziąć udział w grze rodzinnej przygotowanej dla najmłodszych wraz z opiekunami, oraz szeregu atrakcji nawiązujących do obchodów Narodowego Dnia Pamięci Żołnierzy Wyklętych. Długość wydarzenia charakterystycznego akcentu nadała Grupa Rekonstrukcyjna „Radosław”.

W przypadku Warszawy podział ilościowy na dystansach plasuje się następująco: 10 km, 5 km, 1963 m

Nowoczesny charakter projektu połączony z zachowaniem pamięci i rozpowszechnianiem wiedzy historycznej pozwolił na dotarcie do bardzo szerokiego grona odbiorców. Zarówno tych bezpośrednio związanych z projektem, jak i pośrednich obserwujących poszczególne działania realizowane w ramach projektu „Tropem Wilczym” Pamięci Żołnierzy Wyklętych. Efektem jest znaczne pogłębienie wiedzy na temat historii polskiego podziemia niepodległościowego, w szczególności działań prowadzonych na byłych Kresach RP w latach 1944 – 1952 oraz zachęcenie do aktywnego spędzania czasu wolnego.

Cele realizacji zadania publicznego zostały osiągnięte.

1. Nastąpiła popularyzacja biegania;
2. Umożliwiono mieszkańcom stolicy uczestnictwo w wydarzeniu sportowym na świeżym powietrzu;

3. Propagowano pozytywny wizerunek żołnierza polskiego podziemia zbrojnego, podtrzymywano i pogłębiano wiedzę historyczną na skalę ogólnopolską;
4. Ukształtowano postawy patriotyczne i obywatelskie. Uczestnicy zapoznali się z sylwetkami Żołnierzy Wyklętych na skalę ogólnopolską;
5. Promowano historię Polski w Internecie poprzez portale społecznościowe, stronę internetową, oraz media ogólnopolskie;
6. Przywrócono pamięć o Żołnierzach Wyklętych i należnego im miejsca w historii Polski w skali ogólnopolskiej;
7. Zbudowano więzi rodzinne oraz podwyższono poziom wiedzy wśród dzieci.
8. Promowano sportowy, zdrowy tryb życia w skali ogólnopolskiej;

3. Informacja o prowadzonej działalności gospodarczej według wpisu do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego

Fundacja prowadzi działalność gospodarczą w zakresie:

- wydawanie czasopism i wydawnictw periodycznych
- Wydawanie książek
- Reklama
- Prace badawczo –rozwojowe w dziedzinie pozostałych nauk humanistycznych i społecznych
- Działalność związana z organizacją targów i wystaw
- Działalność komercyjna pozostała gdzie indziej nie sklasyfikowana
- Kształcenie ustawiczne dorosłych i pozostałe formy kształcenia gdzie indziej nie sklasyfikowane
- Działalność radiowa i telewizyjna